

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 16Csp/106/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316209932
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Jančulová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2018:5316209932.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou Mgr. Alenou Jančulovou v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému N. N., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX/X, Č., o zaplatenie 5778,50 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobný návrh v časti o zaplatenie 4.703,84.- € s prísl. z a m i e t a .

II. Žalovanému voči žalobcovi náhrada trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1.Návrhom došlým súdu dňa 28.12.2016 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 5.778,50 € s príslušenstvom. V žalobnom návrhu uvádzal skutočnosti, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 23.10.2015 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku proti žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 12.10.2009 zmluvu č. XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky postupca v znení dodatkov. Na základe uvedenej zmluvy poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Má za to, že uvedená zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Zákona č. 513/1991 Zb. Obch. zák. a Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia pohľadávky sumu vo výške 5.778,58 €, ktorá pozostávala z istiny vo výške 4.180,11 €, riadneho úroku vo výške 1.348,80 €, úroku z omeškania vo výške 174,59 € a poplatkov vo výške 75,-€ v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Ku dňu postúpenia pohľadávky žalovaný žalobcovi nevykonal žiadnu úhradu. Taktiež si uplatňujú aj úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4.181,11 € od 24.10.2015.

2. Ako listinný dôkaz žalobca súdu predložil zmluvu o postúpení č.l. 4 až 8, z ktorej mal súd preukázané, že pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania prešla z postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. na postupníka EOS KSI Slovensko, s.r.o. Prílohou postúpenia pohľadávok je aj pohľadávka voči žalovanému č.l. 10. Ako ďalší listinný dôkaz žalobca súdu predložil zmluvu o splátkovom úvere uzatvorenú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 12.10.2009. Rovnako súdu predložil aj všeobecné obchodné podmienky č.l. 13 až 29, oznámenie o postúpení pohľadávky č.l. 30, rozpis zásielok č.l. 31, 32, oznámenie o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti č.l. 33, fotokópie poštových zásielok č.l. 34, pokus o zmier č.l. 35. Vo svojom vyjadrení došlom súdu dňa 7.4.2017 č.l. 44 až 53 žalobca uviedol, že istina vo výške 4.180,11 € pozostáva z neuhradeného úveru, z poplatkov a zo zmluvných úrokov. Žalovaný dňa 12.10.2009 čerpal peňažné prostriedky v celkovej výške 4.920,-€. Z poskytnutého úveru uhradil celkom sumu 3.845,34 €. Zároveň žalobca súdu predložil zoznam platobných operácií č.l. 54 až 58 a taktiež aj výpis z úveru č.l. 59 až 64. Rovnako predložil aj výzvu voči žalovanému na úhradu

dĺžnej sumy č.l.66, fotokópiu zásielky č.l. 67, 68, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti č.l. 69, fotokópiu obálky č.l. 70, 71, zoznam uskutočnených transakcií č.l. 72 až 74.

3. Žalovaný sa k žalobnému návrhu nevyjadril. Na mieste trvalého bydliska sa nezdržiava. Šetrením prostredníctvom rodinných príslušníkov, Registra obyvateľov SR, Mestského úradu Čadca ani polície nebolo možné jeho pobyt zistiť, preto súd postupoval podľa § 116 ods.2 CSP a žalobu, procesné poučenia, prílohy, potvrdenie žalovanému doručoval zverejnením na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu.

4. O podanom návrhu rozhodol okresný súd v poradí I. rozsudkom č.k. 16Csp 106/2016-112 zo dňa 10.11.2017 ktorým vo výroku I. uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.074,55.- € s 8,05 % úrokom z omeškania zo sumy 1.074,66.- ? od 24.10.2015 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšku návrh zamietol a vo výroku III. žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

5. Rozsudok nadobudol do výroku I. právoplatnosť dňa 19.1.2018. Voči výroku II. podal žalobca odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd Žilina uznesením č.k. 8 Co 65/2018-141 zo dňa 28.3.2018 tak, že vo výrokoch II. a III. rozsudok okresného súdu zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok okresného súdu vo výroku I. ostal nedotknutý.

6. Krajský súd v odôvodnení uznesenia bod 6.dospel k záveru, že závery okresného súdu (v zmysle ktorých treba úver poskytnutý žalovanému právnym predchodcom žalobcu považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z.) uvedené v odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku sú nepresvedčivé, i nedostatočne odôvodnené. Okresný súd sa v odôvodnení rozsudku v podstate obmedzil len na konštatovanie, že zmluva o úvere obsahovala iba údaj o počte splátok (120) a výške splátky (78,61 eur), keď z určenej splátky nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úveru, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, resp. nákladov banky spojených s úverom.I keď možno konštatovať, že súdna prax nie je vo vzťahu k výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 258/2001 Z. z., resp. ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. (ktoré sú vo svojej podstate zhodného znenia - poznámka odvolacieho súdu), okresný súd mal z hľadiska presvedčivosti svojho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 posledná veta CSP) uviesť presvedčivé argumenty a právne úvahy vo vzťahu k výkladu ním aplikovaného ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z. To platí zvlášť za situácie, kedy bol dňa 09. 11. 2016 Súdnym dvorom EÚ vydaný rozsudok vo veci C-42/15, v nadväznosti na ktorý rozsudok existujú v rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky rozhodnutia (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. 04. 2017, sp. zn. 16Co/219/2016, resp. zo dňa 21. 06. 2017, sp. zn. 12Co/169/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. 11. 2016, sp. zn. 3Co/344/2015), ktoré aplikujú ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., resp. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. inak, ako okresný súd v tomto napadnutom rozsudku, ktorého závery sú navyiac zjavne všeobecné a zjednodušené. Za daného stavu si potom odôvodnenie rozsudku zo strany okresného súdu vo vzťahu k výkladu vyššie označeného ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z., vyžadovalo náležité a presvedčivé odôvodnenie, a to i s prihliadnutím na Smernicu európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, i rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15.Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zistenia rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch II. a III. zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že okresný súd v ďalšom konaní a najmä v novom rozhodnutí uvedie presvedčivé právne úvahy vo vzťahu k aplikácii ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z. z., a to i vo svetle rozhodnutia vyššej súdnej autority - uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 02. 2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017.

7. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie , súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

8. Po zrušení veci krajským súdom sa tak predmetom konania stalo zaplataenie sumy 4.703,95.- € s prísl. vrátane trov konania.

9. Okresný súd v veci nariadil pojednávanie na deň 7.9.2018 na ktoré sa žalovaný nedostavil. Svoju neprítomnosť neospravedlnil. Dostavil sa právny zástupca žalobcu , ktorý zotrval v celom rozsahu na podanej žalobe vrátane svojich vyjadrení v odvolaní zo dňa 22.12.2017. Poukázal na uznesenie NS SR č.k. 3 Cso 146/2017 zo dňa 22.2.2018 , ktorý vyslovil právny názor , že nie je potrebné , aby zmluvy o

spotrebiteľskom úvere obsahovali číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktojej anuitnej splátky.

10. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou.

11. Podľa § 52 ods.1, 2, 3, 4 Obč. zák.

(1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

(3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

(4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 54 ods.1, 2, 3 Obč. zák.

(1) Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

(2) V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

(3) V pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky sa výklad priaznivejší pre spotrebiteľa neuplatní, ak právo na príslušnom orgáne uplatňuje právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa.

13. Podľa § 2 písm.a), b) Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii v čase platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, t.j. ku dňu 12.10.2009 (ďalej len Zákona č. 258/2001 Z.z.) na účely tohto zákona sa rozumie po a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

14. Podľa § 3 ods.1, 2 Zákona č. 258/2001

(1) Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania, v závislosti od formy poskytovania spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

(2) Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bolo poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

15. Podľa § 4 ods. 1, 2, 3 písm. d), e), f), g), h), j) Zákona č. 258/2001 Z.z.,

(1) Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmluvy variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu i výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov,
i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov na celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľskom úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.
(3) Pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe po a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo po b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l) poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

16. V danom prípade sa jedná o tzv. spotrebiteľský spor. Predmetom konania je poskytnutie spotrebiteľského úveru právny predchodcom žalobcu žalovanému.

17. S poukazom na ustanovenie § 4 ods.1, 2 Zákona č. 258/2001 Z.z. súd preskúmal či zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok spĺňa zákonom predpísané náležitosti.

18. Z listinného dôkazu predloženého zo strany žalobcu a to zo zmluvy o splátkovom úvere č.l. 10 až 12 zo dňa 12.10.2009 mal súd preukázať, že právny predchodca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 4.920,-€. Jednalo sa o spotrebný úver na čokoľvek. Typ a výška úrokovej sadzby bola fixná do splatnosti 14,10 % ročne. Spôsob poskytnutia úveru bol jednorázovo bezhotovostne. Spracovateľský poplatok uhradený pri uzatvorení úverovej zmluvy v hotovosti činil 122,78 €. Poplatok za správu úveru činil 1,99 € mesačne odo dňa uzatvorenia úverovej zmluvy. Výška splátky a splatnosť úveru bola od 20.10.2009 vo výške 78,61 € mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Počet splátok od 20.10.2009 činil 120,-€ a konečná splatnosť úveru je vyznačená dňom 20.9.2019. Ročná percentuálna miera nákladov činila 16,83 % a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery predstavovala 17,46 %.

19. Z obsahu uvedenej zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu v úverovej zmluve uviedol výšku splátky v sume 78,61 €. V tejto sume sú zahrnuté splátky istiny úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov, nákladov banky spojených s úverom.

20. Z ustanovenia § 4 ods.2 písm.i) Zákona č. 258/2001 Z.z. však jednoznačne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem toho, že musí mať písomnú formu, musí obsahovať aj náležitosti uvedené v ods. 2 cit. zákonného ustanovenia. Po oboznámení sa s uvedenou zmluvou súd dospel k záveru, že táto neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov ako je to upravené v § 4 ods.2 písm.i) cit. zákona, čo má podľa § 3 zák.č. 258/2001 Z.z. za následok právny záver o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti toto spotrebiteľského úveru a to od počiatku(od uzatvorenia zmluvy).

21. Vzhľadom na ust. § 220 ods. 3 Civilného sporového poriadku (CSP), ako aj čl. 2 ods. 2 CSP, keďže sa vo vzťahu k tomuto dôvodu bezúčinnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru tunajší súd odkláňal od (novo) ustálenej rozhodovacej praxe založenej v súčasnosti (minimálne) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Cdo/146/2017, z 22. 2. 2018, ktoré uznesenie zjavne reagovalo na legislatívnu úpravu zákona č. 129/2010 účinnú od 1. 5. 2018, ktorá úprava zase súvisela s rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 9. 11. 2016, vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová, a v zmysle ktorého uznesenia najvyššieho súdu eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 19/2010 Z.z, ktorý je v danom prípade potrebný, je podľa najvyššieho súdu správny len taký záver, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne na istinu, úrok a poplatky), a v ktorom sa tiež uvádza, že pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť iba k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje, a ktoré uznesenie najvyššieho súdu bolo v rozpore s dovtedajšou ustálenou súdnou praxou okresných a krajských súdov, bol tunajší súd, aby neporušil

vyššie uvedené ustanovenia CSP povinný dôkladne odôvodniť tento odklon od (novo) ustálenej súdnej praxe tejto súdnej autority v Slovenskej republike.

22. V tejto súvislosti sa tunajší súd (v ďalej uvedenom rozsahu) plne stotožňuje s názorom právnej vedy vysloveným v článku: „Právna analýza uznesenia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo 146/2017“, autor: Anton Pavúk, na webovej stránke : V..F..J., ktorého obsah týmto preberá do odôvodnenia svojho rozhodnutia, a osvojuje si ho ako svoje vlastné odôvodnenie odklonu od najvyšším súdom (novo) ustálenej súdnej praxe, a to nasledovným spôsobom.

23. Smernica, ako súčasť úniijného práva má jednak priamy účinok, v zmysle ktorého smernica zaväzuje jednotlivé štáty na transpozíciu obsahu smernice do vnútroštátneho práva, a jednak nepriamy účinok, ktorý sa prejavuje v potrebe eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, teda výkladu vnútroštátneho ustanovenia v súlade so smernicou. Vychádzajúc z obsahu rozsudku Súdneho dvora EÚ z 24. 1. 2012 vo veci C-282/2010 Dominquez, ktorého predmetom bolo posúdenie otázky, ako má postupovať vnútroštátny súd pri výklade vnútroštátneho právneho predpisu, ktorý sa odchyľil od európskej smernice, hoci samotná smernica nepovoľovala odklon od takéhoto svojho článku, a v ktorom Súdny dvor EÚ vyslovil, že je neprípustný taký eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, ktorým by nedošlo k zohľadneniu vnútroštátneho práva ako celku, a k uplatneniu všetkých výkladových metód, ktoré toto právo uznáva, dospel tunajší súd k záveru, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn.: 3Cdo/146/2017, z 22. 2. 2018 takto nepostupoval, keďže zvolil len jednu výkladovú metódu vnútroštátneho poriadku, v ktorej našiel možnosť vykladať vnútroštátne právo eurokonformne (jednalo sa o teleologický výklad, teda výklad z účelu predpisu), pričom aj túto výkladovú metódu použil nesprávne, a ostatnými výkladovými metódami sa ani nezaoberal. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia pri uplatnenom teologickom výklade založil svoje rozhodnutie výlučne na posúdení toho, čo bolo účelom zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe k návrhu zákona č. 129/2010 Z.z., a síce, že týmto účelom bolo transponovať smernicu v plnom rozsahu, a od tejto sa neodkláňať.

Ďalej dodal, že zámerom zákonodarcu nebolo, aby novoprijmané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice, ktorú skutočnosť musí vziať vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. na zreteľ. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. podľa najvyššieho súdu v žiadnom prípade nevyplývalo, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súbor, ktorý zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Z účelu transponovaného predpisu, uvedeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z. (na ktorý poukazoval najvyšší súd) však možno zistiť len to, či bolo alebo nebolo úmyslom zákonodarcu sa od smernice odchyliť. Ak sa však aj dospeje k záveru, že úmyslom zákonodarcu nebolo odchyliť sa od smernice, ešte stále nie je vyriešená otázka, či smernica bola v skutočnosti implementovaná do zákona č. 129/2010 Z.z.

(či už chybné alebo neúplne/nedostatočne) alebo nie, keďže mohlo dôjsť aj k vadnej implementácii (omylom.) Skutočnosť, či odchylenie sa od smernice bol alebo nebol úmysel zákonodarcu, nie je však pre posúdenie prípustnosti nepriameho účinku smernice (eurokonformného výkladu zákona) relevantná. Relevantná je len otázka, či smernica v skutočnosti bola alebo nebola vadne implementovaná (či už chybné alebo neúplne/nedostatočne.) V tomto konkrétnom prípade však bola smernica implementovaná vadne, a to z dvoch dôvodov: 1.) vzhľadom na odlišné jazykové vyjadrenie požiadavky smernice a predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., pričom toto odchylné jazykové vyjadrenie v zákone č. 129/2010 Z.z. celkom zjavne pochádza z pôvodnej právnej úpravy spotrebiteľských úverov (zákon č.258/2001 Z.z.), a 2.) v dôvodovej správe k novele zákona č. 129/2010 Z.z., a to k zákonu č. 279/2017 Z.z., ktorou novelou zákonodarca zosúladiť (s účinnosťou od 1. 5. 2018) sporné ustanovenie so smernicou, zákonodarca výslovne uvádza, že ak by ponechal predmetné ustanovenie v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou, čo najvyšší súd vo svojom uznesení už opomenul, spomenúť. Tiež treba vziať do úvahy, že predmetné ustanovenie zákona č.129/2010 Z.z. nebolo po prvýkrát zakomponované do nášho právneho poriadku zákonom č. 129/2010 Z.z., tak ako to nesprávne uvádza najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, a teda dané ustanovenie je potrebné podrobiť aj výkladu historickému (ku ktorému najvyšší súd nepristúpil.) Prvýkrát totiž bola v právnom poriadku Slovenskej republiky otázka uvedenia členenia splátok spotrebiteľského úveru zakotvená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. - o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä: „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je možné treba

uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Práve v tomto prípade bolo uvedené sporné ustanovenie použité v slovenskej legislatíve po prvýkrát, z tohto dôvodu je v tomto právnom predpise potrebné nájsť odpoveď na to, aký bol skutočný úmysel zákonodarcu pri použití týchto slov, a v tomto kontexte je potrebné skúmať, či existuje vnútroštátna výkladová metóda, ktorá členenie splátok nepožaduje. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, ktoré boli po prvýkrát použité v roku 2001, pričom smernica 2008/48/ES, ktorú vykladal aj Súdny dvor EÚ, bola prijatá až v roku 2008, mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového (gramatického, verbálneho) výkladu ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z., teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval smernicu 208/48/ES, potvrdená aj samotným najvyšším súdom. Vyššie uvedená povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa, a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné (čo pri bežnom spotrebiteľskom úvere je bezproblémovo možné). Na prvý pohľad sa môže zdať, že uvedením vety za bodkočiarkou nie je jasné, či mal zákonodarca na mysli súčet náležitostí splátky, alebo či mal na mysli uvedenie tzv. celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom (teda výška úveru plus celkové náklady), za predpokladu, že toto uvedenie je možné. Výklad, že zákonodarca mal na mysli uvedenie tzv. celkovej čiastky je potrebné celkom jednoznačne odmietnuť, a to z dôvodu uvedeného nižšie. Zákon č. 258/2001 Z.z. vo svojom ustanovení §

2 písm. c) definoval, čo sa rozumie pod pojmom celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Následne ustanovením § 2 písm. d) definoval, čo sa rozumie pod pojmom ročná percentuálna miera nákladov, ktorou tento zákon rozumel sadzbu, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. Následne, v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g) zákonodarca ustanovil, že zmluvao spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak teda zákonodarca požadoval exaktné uvedenie RPMN (neuviedenie ktorej bolo v danom právnom vzťahu jedinou podmienkou pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru), ktoré muselo vychádzať z dvoch exaktných údajov (a to výška spotrebiteľského úveru a celkové náklady), výklad, ktorým by zákonodarca požadoval uvedenie takejto celkovej čiastky (teda súčtu týchto dvoch exaktných hodnôt), len za predpokladu, že je to možné, by bol nelogický a protirečiaci tomu, aby v zmluve bolo uvedené exaktné a presné RPMN. V takom prípade by totiž zákonodarca požadoval uvedenie presného RPMN tiež len za predpokladu, že toto uvedenie je možné. Vyššie uvedená požiadavka na členenie splátok vyplýva tiež z dôvodovej správy, v zmysle ktorej ustanovenie stanovuje povinné náležitosti zmluvy o úvere nad rámec všeobecných náležitostí, ktorými je ročná percentuálna miera nákladov, frekvencia, počet termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, výpočet celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Navyše je potrebné poukázať na skutočnosť, že zákon č. 258/2001 Z.z. prevzal smernicu Rady 87/102/EHS z 22. 12. 1986 - o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru v znení smernice Rady 90/88/EHS z 22. 2. 1990 a smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. 2. 1998. V zmysle článku 15 tejto smernice: „táto smernica nezamedzuje členským štátom, aby udržiavali a prijímali prísnejšie ustanovenia k ochrane spotrebiteľov, konzistentné s ich záväzkami, ktoré vyplývajú zo zmluvy“. Uvedené potvrdil aj zákonodarca v dôvodovej správe k návrhu tohto zákona, keď uviedol že prijatím predmetného návrhu zákona bude zabezpečená požiadavka na zosúladenie nášho práva s právom Európskej únie v oblasti spotrebiteľských úverov konkrétne so smernicou 87/102/EEC zo dňa 12. 2. 1987 a doplňujúcim smernicami 90/88/EEC a 98/7/EC. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne zákonom č. 568/2007 Z.z. novelizované, a to tak, že legislatívno-technicky bola predmetná záležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere presunutá z písmena a) do písmena i), v zmysle ktorého platilo, že „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať: výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Zákonodarca teda pôvodné ustanovenie § 4 ods. 2 a) zákona č. 258/2001 Z.z. novelizoval tak, že za i) legislatívno-technicky upravil dané ustanovenie, a to tak, že slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“, a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb (ak je to možné) s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Z dôvodovej správy (všeobecná časť) k uvedenému zákonu vyplýva, že cieľom navrhovanej úpravy je okrem iného posilniť postavenie spotrebiteľa pre uzatváranie spotrebiteľských zmlúv. Z dôvodovej správy (osobitná časť) k uvedenému zákonu vyplýva, že nakoľko cieľom novely zákona je najmä zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov, bolo potrebné zlučiť, meniť a doplniť § 4 ods. 2 a 3, ktoré upravujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ musí byť

informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce zmluve o spotrebiteľskom úvere. Je zrejmé, že uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb a jeho cieľom nebolo zníženie ochrany spotrebiteľa, naopak jeho posilnenie. Najbližšia novelizácia predmetného ustanovenia prišla v dôsledku zrušenia zákona č. 258/2001 Z.z., a to prijatím zákona č. 229/2010 Z.z., ktorý implementoval okrem iného smernicu 2008/48. Ustanovenie o náležitostiach zmlúv o spotrebiteľskom úvere, pôvodne vyjadrené v ustanovení § 4 zákona č. 258/2001 Z.z., bolo presunuté do ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého písmena l) ods. 2 platilo, že „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Následne slovenský zákonodarca pristúpil 12. 10. 2017 k novelizácii (okrem iného) predmetného ustanovenia zákona o členení splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, keď prijal zákon č. 279/2010 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. 5. 2018. Predmetnou novelou zákonodarca novelizoval zákon, a to tak, že zosúladiť zákon so smernicou, keď zmenil zákonnú požiadavku na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Z vyššie uvedeného historického výkladu, ako aj ostatných výkladov uvedených nižšie je zrejmé, že zákonodarca slovami „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal na mysli členenie splátok spotrebiteľského úveru, a slovami „frekvencia splátok“ mal na mysli uvedenie len samotnej celkovej výšky splátky bez jednotlivého členenia. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Spolupôsobenie týchto dvoch právnych poriadkov sa prejavuje tak, že vnútroštátne ustanovenie je možné vykonávať eurokonformne, len za použitia vnútroštátnym poriadkom aprobovaných výkladových metód (a všeobecných právnych zásad, najmä zásady právnej istoty a zákazu retroaktivity.) Použitím každej vnútroštátnej výkladovej metódy vrátane výkladu teleologického (súd nemá na mysli vytrhnuté skúmanie len dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z.z., ale skúmanie tiež dôvodovej správy č. 279/2010 Z.z., kde teleologickým výkladom dospejeme k záveru, že zákon išiel nad rámec smernice a dôvodovej správy zákona č. 258/2001 Z.z., kde bola táto norma použitá po prvýkrát, a berúc tiež do úvahy skutočnosť, že skúmanie len dôvodovej správy zákona č. 129/2010 Z.z. nevyklučuje možnosť neúmyselnej chybné transpozície), dospeli k záveru že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je nevyhnutné vykladať tak, že tieto požadujú členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Prebiť vnútroštátne právo nepriamym účinkom smerníc nie je možné, nakoľko eurokonformný výklad má limity vo vnútroštátnom práve. Takisto z jazykového (gramatického, verbálneho) výkladu zákona vyplýva výklad členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Použitím logického výkladu daného ustanovenia zákona je potrebné prijať záver, že zákonodarca takisto požadoval členenie splátok na splátky istiny, úrokov a splátky iných poplatkov, pretože zákonodarca nepoužil rovnakú terminológiu ako smernica, ale v zákone špecifikoval splátky na splátky úrokov, istiny a poplatkov. Logicky teda chcel povedať niečo iné ako smernica. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ďalej platí, že rozsah medze nepriameho účinku smerníc je vyjadrený aj zásadou, že nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty (a zákaz retroaktivity). Uznesenie najvyššieho súdu vnáša do výkladu právnych vzťahov medzi spotrebiteľom a dodávateľom výraznú právnu neistotu, vyššie uvedený záver sa opiera o skutočnosť, že slová „výšku (resp. sumu), počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné v právnych vzťahoch do 1. 10. 2001 (nadobudnutie účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z.) do 11. 6. 2010 (nadobudnutie účinnosti § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) vykladať tak, že členenie splátok zákon vyžaduje, čo je potvrdené okrem skutočnosti, že zákon č. 258/2001 Z.z. neimplementoval smernicu, a teda nie je ho možné vykladať v súlade s danou smernicou roku 2008, a teda sa na neho ani nevzťahuje rozsudok C-42/15, aj masívnou legislatívou všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu. Tie isté slová, bez zmeny vnútroštátneho zákona alebo smernice, je potrebné podľa názoru najvyššieho súdu od 9. 11. 2016 (prijatie rozsudku Súdneho dvora EÚ) do 1. 5. 2018 (nadobudnutie účinnosti zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon č. 129/2010 Z.z.) vykladať tak, že zákon členenie splátok nepožaduje. A zmenený text zákona, a to slová „výšku, počet, frekvenciu splátok“ je zase potrebné vykladať od 1. 5. 2018 rovnako ako predošlý text zákona, a to slová „výšku (resp. sumu), počet a termíny

splátok, istiny, úroku a iných poplatkov“. Takýto chaos zakladá výraznú právnu neistotu. Naopak, ak by sa rovnaké

slová vykladali rovnako (t.j. do 1. 5. 2018 sa vyžaduje členenie splátok, a od 1. 5. 2018 sa takéto členenie nevyžaduje v dôsledku zmeny legislatívy), zásada právnej istoty by bola zachovaná. Ak teda od roku 2001 do roku 2018 nedošlo k zmene vnútroštátnej právnej normy, pričom od roku 2018 (prijatie smernice 2008/48/ES) boli vnútroštátne sudy povinné ex officio brať do úvahy eurokonformný výklad, a tieto dospeli k záveru, že je potrebné tieto splátky členiť, len samotný výklad smernice (nie zákona) Súdny dvorom EÚ nemôže mať za následok celkom opačný výklad, nakoľko dôvera občanov vo vnútroštátne právo apostup súdov je tak výrazne narušená, o to viac v kontexte toho, že zákonodarca pristúpil na zosúladenie zákonnej normy s právom EÚ k jej novelizácii. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ ďalej platí, že rozsah a medzi nepriameho účinku smerníc je vyjadrený nielen právom EÚ, ako aj právom vnútroštátnym a zásadou právnej istoty, ale aj zákazom retroaktivity. Ak zákonodarca zmenil zákon na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, pričom „vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. 11. 2016 vo veci C-42/15 HomeCredit Slovakia, a. s. vs. Klára Bíróová, a ak by smepredmetné ustanovenie ponechali v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by šla nad rámec podmienok stanovených smernicou“, je jednoznačné, že eurokonformné vykonanie zákona v znení pred jeho novelizáciou účinnou od 1. 5. 2018 a prijatou práve v kontexte rozsudku C-42/15 porušuje zákaz retroaktivity. Na základe uvedeného tak jednoznačne vyplýva záver, že v smernici 2008/48/ES nie je možné priznať nepriamy účinok.

24. Zároveň súd poukazuje aj na súčasnú rozhodovaciu činnosť súdov, napr. Krajského súdu Žilina č.k. 5 Co 105/2018-94 zo dňa 26.7.2018, ktorým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 8 C 89/2014 zo dňa 29.6.2017 kde okresný súd určil, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov nakoľko neobsahoval náležitosti § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 a to rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky, poplatky. V uvedenom rozsudku krajský súd okrem iného v bodoch 19.,20. Uviedol : „ Výklad zákona č. 129/2010 platného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ako „ stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu. 20: Pokiaľ existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (v počte 2x), ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov v súlade so zásadami, ktoré sú uvedené vyššie, odvolací súd uvedené rozhodnutia nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle vyššie citovaného čl. 2 ods. 2 CSP.

25. K rovnakému záveru dospel vo svojom rozhodnutí aj KS Trnava sp. zn. 9Co 300/2017 zo dňa 29.5.2018 kde v bode 31. rozsudku uvádza: „ Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalobcu na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

26. Taktiež Krajský súd Trnava v rozsudku č.k. 23 Co 288/2017 zo dňa 23.4.2018, ktorý v bode 15.,16,18 rozsudku uvádza:

Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z.z. so súčasnou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z.z. vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet, a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodárca v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z.z. ktorým sa menilo aj ustanovenie § 4 ods. 2,3 zák.č. 258/2001 Z.z. vyjadril (po prvý krát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno preklenúť výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) len spresňuje, čo splátka zahŕňa. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zák.č. 258/2001 Z.z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru,

teda ako k istine, tak i úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2016) .Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť, či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa a určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obchod. zák.).

27. Podľa § 497 Obch. zák. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

28. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil súd právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne len s časti. Medzi predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť zmluvu podľa príslušných ustanovení Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože sa jednalo o poskytnutie úveru, kde predchodca žalobcu ako veriteľ vystupoval ako právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť občiansky zákonník, keďže aplikácia obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Inými slovami musí z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv obchodný zákonník celkom alebo s častí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, to znamená aplikácii občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

29. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 4.920,-€ na úhradu záväzkov špecifikovaných v zmluve. Žalovaný sa zaviazal splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach v sume po 78,61 € splatných vždy do 20. dňa v kalendárnom mesiaci s konečnou splatnosťou do 20.9.2019.

30. Nakoľko uvedená zmluva obsahuje len údaj o počte splátok 120 a výške splátky 78,61 € z uvedeného nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká časť na splátku úroku, prípadne aká časť pripadá na splátku poplatkov, nákladov banky spojených s úverom. Z uzatvorenej zmluvy nevyplýva výška jednotlivých splátok. Výslovne je v nej uvedené, že táto splátka zahŕňa istinu, úroky, úroky z omeškania, poplatky, náklady banky spojené s úverom. Avšak nie je z nej zrejmé akú časť týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne na úrok a osobitne na poplatky. Právny predchodca žalobcu jednotlivé splátky nerozšpecifikoval a ani z ostatných ustanovení, ktoré sú súčasťou zmluvy nevyplýva spôsob splácania úrokov a poplatkov.

31. Súd mal v predmetnej sporovej veci preukázané, že žalovanému bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 4.920,-€, ktorý je(s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i, § 4 ods. 3 zák.č. 258/2001 Z.z.) z dôvodov uvádzaných v bode 20. až 26 tohto rozsudku bezúročný a bez poplatkov. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že žalovaný zaplatil ku dňu pojednávania celkom 3.845,34 €. Preto súd uložil žalovanému(v poradí I. rozsudkom) povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.074,66 € vrátane úroku z omeškania z tejto sumy , ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom a sumou žalovaným zaplatenou, vzhľadom k tomu, že poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov vo zvyšku súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol. Nakoľko s poukazom na body č.20. až 26. rozsudku súd vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov žalobcovi suma 4.703,84.- € neprináleží a nebola žalobcovi priznaná.

32. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. V tomto konaní mal žalovaný čistý úspech v porovnaní so žalobcom 62,82 %. Uplatnená suma 5.778,50.- € žalobcom, priznaná žalobcovi suma 1.074,66.- € ,(t.j. $1.074,66:5.778,50 \cdot 100 = 18,59$ -úspech žalobcu, 81,41 % úspech

žalovaného. 81,41 % - 18,59.- € = 62,82.- € čistý úspech žalovaného. Žalovanému však v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola zo strany súdu priznaná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie.

Odvolanie sa podáva v potrebnom počte v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde v Čadci. (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 C.s.p.). O odvolaní rozhodne odvolací súd, ktorým je Krajský súd Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 363 C.s.p.).

Podľa § 365 ods.1,2,3 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 227 C.s.p.) Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnosti alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľnosti bola zapísaná poznámka o súdnom konaní (§ 228 ods. 1,2 C.s.p.).

Vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúca povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútitel'nosti zákonnými prostriedkami. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. .

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z.) ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 376 ods.1 C.m.p).